

Arrest

nr. 151 822 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit Uige, waar u geboren werd in Maquela do Zombo op 26 november 1979. Op vijfjarige leeftijd verhuisde u met uw familie naar Kinshasha, Congo. U vervulde er de lagere school en vier jaar middelbaar onderwijs. In 2005 keerde u met uw familie terug naar Angola. Jullie verbleven enige tijd in Luanda, waarop uw ouders terugkeerden naar Maquela do Zombo, terwijl u zich vestigde in Lubango, provincie Huíla. U had een winkel met voedingswaren en u verhandelde kleding. U reisde regelmatig naar Congo en Namibië om goederen in te kopen. In 2013 kwam uw broer, die voordien in Luanda woonde en werkte, bij u wonen in de woning die u huurde. In 2014 reisde u gedurende 21 dagen naar China, eveneens om er goederen in te kopen. Eind 2014 vroeg u een visum aan om naar België te komen als toeriste. U kreeg een visum van 8 januari 2015 tot 21 januari 2015 en vertrok op 8 januari 2015 vanuit Luanda per vliegtuig naar Frankrijk, met een tussenstop

in Marokko. In Frankrijk moest u één nacht overnachten in afwachting van uw bagage, die vergraving had opgelopen. Op 10 januari 2015 nam u in Parijs de trein naar België. U bracht enkele dagen in België door en belde uw broer op 12 januari 2015, om hem te informeren over het verloop van uw reis. Toen u zich wilde gereedmaken om terug te keren naar Angola, belde u uw broer opnieuw, op 16 januari 2015. U kon hem echter niet bereiken, waarop u (M.) belde, een verkoper in uw winkel. (M.) wist u te vertellen dat uw broer een dag eerder gearresteerd werd na een ruzie met zijn burens. De politie trof wapens aan op zijn kamer in jullie huis, waarop ze zowel jullie huis als uw winkel, die er tegenaan gebouwd is, sloten. Op 29 januari 2015 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 5 februari 2015 vernam u van uw vriendin (L.) dat de ruzie tussen uw broer en zijn burens politieke grondslag had. Uw broer is immers lid van UNITA, terwijl uw burens lid zijn van MPLA. Omdat uw broer tegen de burens waarmee hij discussieerde had gezegd dat UNITA ooit de macht zou hebben en dat hij dan even verwaand zou kunnen zijn als zij nu waren, hadden zij de politie gebeld. (L.) was naar het politiekantoor geweest om uit te zoeken waar uw broer werd vastgehouden, maar zij kreeg slechts als antwoord dat men wilde dat de eigenaar van het pand (zijnde u zelf) zich presenteerde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen van de autoriteiten in Angola, nadat er wapens in uw huis werden aangetroffen, op de kamer van uw broer (zie gehoorverslag CGVS p. 9, 10).

Bij uw asielrelaas kunnen echter volgende opmerkingen gemaakt worden.

Vooreerst blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat UNITA na de burgeroorlog transformeerde in een legale oppositiepartij in Angola, momenteel de belangrijkste oppositiepartij in het land. Hoewel activiteiten van UNITA soms tegengewerkt worden door de lokale autoriteiten en er inderdaad incidenten kunnen plaatsvinden tussen aanhangers van UNITA en MPLA, blijkt eveneens dat de overheid de veiligheid probeert te garanderen tijdens activiteiten van UNITA en dat de politie ingrijpt wanneer er incidenten plaatsvinden. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat een loutere associatie met de partij UNITA zou leiden tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. (Zie informatie administratief dossier.) Het is dan ook opvallend dat het louter verklaren dat UNITA ooit aan de macht zal zijn tijdens een uit de hand gelopen discussie, voldoende zou zijn om een huiszoeking door de politie uit te lokken, zoals dit met uw broer gebeurd zou zijn (CGVS p. 10), zeker nu blijkt dat uw broer al langer openlijk lid was van UNITA en wel vaker discussieerde over politiek met zijn burens (CGVS p. 11, 12). Het ligt immers in de lijn der verwachting dat een lid van de grootste oppositiepartij hoopt/gelooft dat zijn partij op een dag aan de macht zal komen.

Verder komen uw verklaringen tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet overeen met uw verklaringen voor het CGVS. Zo stelde u voor de DVZ dat uw broer (B.) op 16 januari 2015 ruzie kreeg met een aantal vrienden bij jullie thuis, waarop de politie werd gebeld en uw broer werd gearresteerd (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 2/2/2015, pt. 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u echter dat uw broer reeds op 15 januari 2015 werd gearresteerd, na een ruzie met enkele burens op straat (zie CGVS p. 12, 13). Voorts vermeldde u bij DVZ in het geheel niet dat de ruzie en daaropvolgende arrestatie van uw broer politiek gemotiveerd was (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 2/2/2015, pt. 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dat u op 16 januari 2015 met (M.) belde en dat hij u uitlegde dat uw winkel gesloten werd en uw broer gearresteerd (CGVS p. 9, 10). U verklaart verder dat de ruzie politieke gronden had, omdat uw broer als lid van UNITA tegen zijn burens (lid van MPLA) zei dat hij ooit even verwaand zou kunnen zijn als zij, wanneer UNITA aan de macht zou zijn (CGVS p. 10). Vervolgens stelt u dat u uw vriendin (L.) belde en dat zij u wist te vertellen dat de soldaten nog steeds langs uw huis kwamen, op zoek naar u (CGVS p. 10). U stelt dat u op 5 februari 2015 voor het eerst sinds u in België was contact opnam met (L.) (CGVS p. 12). Gevraagd welke informatie zij u kon geven, die u van (M.) nog niet kreeg, stelt u dat u haar vaak sprak, dat zij op tien februari nog confirmeerde dat uw winkel nog steeds gesloten was en dat ze u informeerde dat de politie u nog steeds zocht (CGVS p. 13). Gevraagd of u de overige informatie met betrekking tot wat zich afspeelde voor en tijdens uw broer zijn arrestatie dan van (M.) kreeg, bevestigt u (CGVS p. 13). In dit geval zou men echter verwachten dat u de politieke gronden van de ruzie en arrestatie van uw broer ook bij DVZ zou aangehaald hebben, aangezien zij cruciaal zijn in heel het incident waarover Miguel u inlichtte. Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat niet (M.), maar (L.) u op 5 februari 2015 (dus na uw asielaanvraag) inlichtte over de politieke motieven van de ruzie en de arrestatie van uw broer (CGVS p. 13), dit in tegenstelling met uw eerdere verklaringen. Aangezien (M.) in uw winkel aan het verkopen was op de dag van de arrestatie en hij aanwezig was toen de politie de wapens vond in uw huis, kan niet worden aangenomen dat hij dit cruciale element onvermeld zou laten toen hij u inlichtte over het gebeurde (CGVS p. 13).

Bovendien valt op dat u pas op 29 januari 2015 asiel aanvraag, dit terwijl u reeds op 16 januari 2015 via (M.) op de hoogte was van uw broer zijn arrestatie en het feit dat men uw documenten meenamen en wilde dat u zich presenteerde (CGVS p. 9-11). Na 16 januari belde u niet meer met (M.) (CGVS p. 11). Pas op 5 februari 2015 zou u verdere informatie gekregen hebben van (L.), met wie u tot op dat moment nog niet gebeld had (CGVS p. 6, 12). U stelt dat u wachtte om te kijken hoe de situatie evolueerde, maar dit verklaart niet waarom u na 16 januari nog bijna 2 weken wachtte om asiel in te dienen, terwijl uit uw verklaringen niet blijkt dat u in tussentijd nog nieuwe informatie kreeg (CGVS p. 14). Men zou verwachten dat u minstens voor het verlopen van uw visum op 21 januari 2015 asiel aangevraagd zou hebben.

Ook uw verklaringen voor het CGVS over de personen met wie uw broer ruzie had zijn onderling strijdig met elkaar. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw broer ruzie kreeg met burens (P.), (Mane.), (Mar.) en (Mano.) (CGVS p. 9), terwijl u later in het gehoor verklaart dat hij problemen had met (P.) en (Man.) (CGVS p. 12). Gevraagd of hij enkel met hen problemen had, stelt u dat zij twee degenen waren die erbij waren (CGVS p. 12), dit in tegenstelling met uw eerdere verklaringen, toen u vier betrokken personen noemde. Verder legt u vage verklaringen af over de reden van uw reis naar België. Hoewel u nooit eerder naar België of naar Europa kwam, stelt u dat u naar België reisde als toeriste (CGVS p. 11). Gevraagd wat u in België deed als toeriste, voor u uw broer probeerde te bereiken op 16 januari 2015, stelt u dat u niets deed, dat u wandelde. Gevraagd welke zaken u bezocht, wat u hier deed als toeriste, stelt u dat u winkels ging bezoeken en kleding ging bekijken, aangezien het erg koud was (CGVS p. 11). Gevraagd of u nog andere zaken bezocht in België, stelt u dat u verder niets bezocht. Gevraagd of u naar België kwam om te winkelen, stelt u van niet en herhaalt u dat u kwam als toeriste. Wanneer wordt opgemerkt dat u enkel winkels bezocht stelt u nu, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat u het Atomium bezocht en dat u verder nergens naartoe ging omdat u niet veel tijd had. Uw verklaringen over de zes dagen die u in België doorbracht als toeriste komen weinig doorleefd over.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt een paspoort, een identiteitskaart en een reisschema voor, welke uw identiteit en reisweg ondersteunen, maar verder geen afbreuk doen aan bovenstaande opmerkingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikel 1, (2) van het Protocol op het statuut van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. In hoofdorde beroept verzoekster zich op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verweerder trekt volgens verzoekster ten onrechte het politieoptreden ten aanzien van haar broer in vraag. Vooreerst is de informatie van verweerder, die dateert van 2009, onvoldoende actueel in de zin van artikel 8 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 en artikel 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). De informatie van verweerder bevestigt dat er reeds in die periode sprake was van intimidatie, lastigvallen en aanvallen van leden van oppositiepartijen. Noch de politie noch het gerecht was bereid om de schuldigen te berechten. Sindsdien is het repressieve klimaat in Angola verergerd en wordt de vrijheid van meningsuiting, vergadering en vereniging systematisch aan banden gelegd door de overheid. Recente bronnen bevestigen dat personen die de regering durven bekritisseren op systematische, willekeurige en gewelddadige manier worden aangepakt. Het beledigen van de republiek, de president of de staatsorganen is een strafrechtelijke inbreuk. Verzoekster citeert in deze uit algemene informatie. De politie draagt, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, bij tot de systematische onderdrukking van de oppositiepartijen en neemt deel aan de mishandelingen. Gelet op dit alles is het niet vreemd dat de politie bij de melding dat verzoeksters broer zich als lid van UNITA kritisch had uitgelaten over de regering en de president overging tot het doorzoeken van de woning en

de vondst van wapens aangreep om haar broer als staatsgevaarlijk te bestempelen. Verzoeksters broer was lid van UNITA en nam openlijk deel aan de activiteiten van deze partij.

Verzoekster vermeldde de politieke aard van de ruzie bij de DVZ niet omdat zij hiervan niet op de hoogte was. Verzoekster citeert een aantal van haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS en stelt dat hieruit blijkt dat M. haar op 16 januari 2015 niets vertelde over de politieke context van de ruzie. Verweerder noteerde het vervolg van het antwoord verkeerdelijk onder de vraag *“Dat is wat M. u vertelde”* aangezien verzoekster gewoon eerst vertelde wat M. haar zei en vervolgens verder ging met haar relaas en de zaken die haar nadien werden verduidelijkt. Verzoekster stelt nooit te hebben verteld dat M. haar zei waarover haar broer ruziede. Zij bevestigde later tijdens het gehoor bovendien dat M. niet aanwezig was bij de ruzie aangezien hij in de boetiek was. Hij was er slechts bij toen de politie kwam, het huis binnenging, de wapens vond en haar broer meenam. Verzoekster heeft op 5 februari 2015 van haar vriendin L. bijkomende informatie verkregen en vernomen dat het een politiek probleem was. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zij hiervan bij de DVZ op 2 februari 2015 niets vermeldde.

Verzoekster heeft bij de DVZ aangegeven dat zij op 16 januari 2015 vernam dat de feiten zich voordeden. De tolk heeft dit verkeerd samengevat als zou de ruzie ook op 16 januari 2015 hebben plaatsgevonden. Verzoeksters raadsman liet indertijd na de vragenlijst met haar te overlopen. Had deze dit gedaan, dan had zij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS zeker gemeld dat zich een vergissing voordeed bij de DVZ.

Verzoeksters broer stond op goede voet met zijn burens. Vandaar dat zij tijdens het korte gehoor bij de DVZ sprak van ‘vrienden’ doch net zoals bij het CGVS bevestigde dat de burens de politie belden omwille van het tumult. Ook over de locatie legde zij gelijklopende verklaringen af. Tijdens het korte gehoor bij de DVZ stelde zij dat de ruzie ‘bij ons thuis’ plaatsvond. Zij kreeg niet de gelegenheid dit te preciseren. Bij het CGVS kon zij dit wel en verduidelijkte zij dat ‘bij ons thuis’ niet letterlijk te verstaan was doch wel ‘bij ons op straat’ betekende. Iedereen bevond zich op straat buiten zijn eigendom.

Verzoekster was zeer verontrust over het lot van haar broer en de implicaties voor haarzelf. Zij was niet naar België gekomen met het doel om asiel aan te vragen en hoopte dat de hele situatie zich zou uitklaren en haar broer snel zou worden vrijgelaten. Zo kon zij contact met hem hebben en kon hij haar geruststellen nog voor haar visum verliep. Gezien zij op 29 januari 2015 nog steeds geen nieuws had, werd de onzekerheid te groot en zag zij geen andere mogelijkheid dan asiel aanvragen. Haar vrees werd nadien bewaarheid doorheen de contacten die zij sedert 5 februari 2015 had met L.

L. lichtte verzoekster ondertussen in van een officieel aanhoudingsmandaat op naam van verzoekster. Recent maakte zij hiervan aan verzoekster een kopie over.

Verzoekster vreest de verschrikkelijke levensomstandigheden in de gevangenis van Luanda. Zij verwijst naar algemene informatie dienaangaande. Zij heeft tot op heden geen nieuws van haar broer.

Verzoekster wil tot slot benadrukken dat haar broer inderdaad met vier burens ruzie had. Op het ogenblik dat de eigenlijke problemen met de politie begonnen waren twee van hen echter niet meer ter plaatse en het waren uiteindelijk P. en Man. die de politie verwittigden.

Verzoekster stelt eerlijk te hebben geantwoord op de vragen over hetgeen zij deed in haar periode als toerist in België. Zij bevestigt dat zij het Atomium en kledingwinkels bezocht. Dit is niet vreemd gelet op haar beroepsactiviteit. Haar interessesfeer ligt in de sector van de kledij zodat het niet vreemd is dat zij als toerist interesse heeft in het bezoeken van kledingwinkels. Bovendien wist zij niet op voorhand dat zij op 16 januari 2015 zou geconfronteerd worden met de problemen in haar land. Deze zorgden ervoor dat zij geen andere zaken bezocht. Zij was te bezorgd.

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in asielaanvragen, stelt dat haar verklaringen voldoende coherent en samenhangend zijn en betoogt dat haar globale geloofwaardigheid stand houdt. Bijgevolg komt zij in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. In ondergeschikte orde beroept verzoekster zich op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De hoger gedane argumentatie wijst er volgens haar duidelijk op dat zij bij een terugkeer naar haar land een aanzienlijk risico loopt op willekeurige onmenselijke behandeling en hiertegen geen bescherming kan genieten. Bijgevolg is minstens artikel 48/4, § 2, b) van toepassing.

2.1.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: algemene informatie inzake de behandeling van oppositieleiden, het gebrek aan vrije meningsuiting en de omstandigheden in de gevangenis in Angola (bijlagen 2-7) en een aanhoudingsmandaat van 1 maart 2015 op naam van verzoekster (bijlage 8).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt ondermijnd door haar tegenstrijdige verklaringen over haar scholing, haar adres en haar beroep. In het kader van haar visumaanvraag gaf zij aan dat haar adres in Luanda was. Als beroep gaf zij op dat zij werknemer was en behoorde tot het administratief en technisch personeel van de werkgever 'Francisca Import' (administratief dossier, stuk 15). In het kader van haar asielaanvraag gaf verzoekster aan dat haar adres in de stad Lubango was. Als beroep gaf zij op dat zij handelaar, winkelier, kleine zelfstandige was en zij preciseerde dat zij de eigenares was van een kledingboetiek en voedingswinkel (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.12). Bovendien beweerde verzoekster bij de DVZ dat zij geen of enkel informeel onderwijs genoot (*ibid.*, nr.11) terwijl zij bij het CGVS verklaarde dat zij van haar zesde tot haar zeventiende naar school ging, dat zij de lagere school afmaakte en dat zij tot het vierde middelbaar naar het secundair ging (administratief dossier, stuk 5, p.8).

Verzoekster voert aan dat zij vervolging vreest omwille van het lidmaatschap van haar broer. Nergens uit de landeninformatie is echter af te leiden dat de familieverbanden met een UNITA-lid een grond voor vervolging zou inhouden, zeker nu verzoekster geen profiel heeft van politiek geëngageerd persoon.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster, nadat zij vernam dat haar broer werd gearresteerd, dat haar documenten werden meegenomen en dat zij zich diende aan te bieden, bijna twee weken wachtte alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen op 29 januari 2015. Omtrent de uitleg die zij hiervoor verschaftte bij het CGVS en die zij herhaalt in het onderhavige verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"U stelt dat u wachtte om te kijken hoe de situatie evolueerde, maar dit verklaart niet waarom u na 16 januari nog bijna 2 weken wachtte om asiel in te dienen, terwijl uit uw verklaringen niet blijkt dat u in tussentijd nog nieuwe informatie kreeg (CGVS p. 14). Men zou verwachten dat u minstens voor het verlopen van uw visum op 21 januari 2015 asiel aangevraagd zou hebben."

Deze motivering geldt des te meer daar verzoekster in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zij bijzonder verontrust was over het lot van haar broer en de implicaties voor haarzelf. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende twee weken talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Verzoekster legde daarenboven meermaals tegenstrijdige verklaringen af omtrent de essentie van haar asielerlaas.

Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop haar broer zou zijn gearresteerd en meegenomen door de politie. Bij het CGVS verklaarde zij in niet mis te verstane bewoordingen dat deze feiten plaatsvonden op 15 januari 2015, een dag voordat zij met M. sprak (administratief dossier, stuk 5, p.13). Bij de DVZ verklaarde zij eerder nochtans duidelijk dat haar broer op 16 januari 2015 ruzie kreeg, werd gearresteerd en werd meegenomen (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr.3.5.). Dat zij bij de DVZ zou hebben aangegeven dat zij de feiten op 16 februari 2015 vernam en dat de tolk dit verkeerdelijk samenvatte als zou de ruzie die dag plaatsgevonden hebben, kan gelet op de spontane en duidelijke aard van haar verklaringen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekster gaf, gevraagd waarom zij een vrees voor vervolging koesterde, immers aan: *"Mijn broer (B.) woonde samen met mij de*

Lubango. (B.) kreeg op 16/01/15 ruzie (...)". Bovendien gaf verzoekster aan dat zij de tolk bij de DVZ goed begreep en dat zij geen bezwaar had tegen deze tolk. Zij beloofde het steeds te zullen melden indien zich in de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk doch deed dit nergens. Daarenboven ondertekende zij de voormelde verklaringen uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Portugees. Zij bevestigde hiermee dat deze verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij het CGVS bevestigde verzoekster bovendien dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, stuk 5, p.3).

Verzoekster legde tevens incoherente verklaringen af omtrent de omstandigheden waarin haar broer zou zijn gearresteerd en meegenomen. In de vragenlijst van het CGVS gaf zij aan: *"(B.) kreeg op 16/01/15 ruzie met een aantal vrienden van hem bij ons thuis. Mijn burens belden de politie vanwege de tumult die bij ons bezig was"* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter dat haar broer ruzie had met de burens en gaf zij aan: *"Zoals mij werd uitgelegd waren ze allemaal op straat, buiten hun eigendom"*. Voorts zouden diezelfde burens de politie gebeld hebben (administratief dossier, stuk 5, p.12). De uitleg dat verzoeksters broer op goede voet stond met de burens en zij hen daarom in de vragenlijst omschreef als vrienden en als burens kan niet worden aangenomen. Het is niet plausibel dat verzoekster, indien zij werkelijk doelde op dezelfde personen, deze de ene maal zou omschrijven als de vrienden van haar broer en de andere maal zou omschrijven als haar burens. Uit haar voormelde gezegden in de vragenlijst kan aldus duidelijk worden afgeleid dat de personen waarmee haar broer ruzie had en de personen die de politie belden onderscheiden personen waren. Verder kan niet worden aangenomen dat de verklaringen bij het CGVS omtrent de plaats waar de ruzie gebeurde een loutere precisering zou betreffen van de verklaringen in de vragenlijst. Nog daargelaten dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij bij de DVZ niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om de nodige precisering te verschaffen, kunnen de in de vragenlijst opgenomen frasen *"bij ons thuis"* en *"bij ons"* immers niet worden uitgelegd of geïnterpreteerd als zouden alle betrokkenen zich *"op straat, buiten hun eigendom"* bevonden hebben.

Verzoekster legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over de personen waarmee haar broer ruzie zou hebben gehad. Aanvankelijk verklaarde zij bij het CGVS: *"(M.) zei me dat mijn grote broer een ruzie had met onze burens, namelijk met (P.), (Mane.), (Mar.) en (Mano.)"*. Vervolgens bevestigde zij uitdrukkelijk dat haar broer met deze vier afzonderlijke personen ruzie had (*ibid.*, p.9-10). Even verder stelde verzoekster echter duidelijk dat haar broer op dat moment met slechts twee burens, met name P. en Mano., een probleem had (*ibid.*, p.12). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd:

"U verklaart verder dat de ruzie politieke gronden had, omdat uw broer als lid van UNITA tegen zijn burens (lid van MPLA) zei dat hij ooit even verwaand zou kunnen zijn als zij, wanneer UNITA aan de macht zou zijn (CGVS p. 10). Vervolgens stelt u dat u uw vriendin (L.) belde en dat zij u wist te vertellen dat de soldaten nog steeds langs uw huis kwamen, op zoek naar u (CGVS p. 10). U stelt dat u op 5 februari 2015 voor het eerst sinds u in België was contact opnam met (L.) (CGVS p. 12). Gevraagd welke informatie zij u kon geven, die u van (M.) nog niet kreeg, stelt u dat u haar vaak sprak, dat zij op tien februari nog confirmeerde dat uw winkel nog steeds gesloten was en dat ze u informeerde dat de politie u nog steeds zocht (CGVS p. 13). Gevraagd of u de overige informatie met betrekking tot wat zich afspeelde voor en tijdens uw broer zijn arrestatie dan van (M.) kreeg, bevestigt u (CGVS p. 13). In dit geval zou men echter verwachten dat u de politieke gronden van de ruzie en arrestatie van uw broer ook bij DVZ zou aangehaald hebben, aangezien zij cruciaal zijn in heel het incident waarover Miguel u inlichtte. Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat niet (M.), maar (L.) u op 5 februari 2015 (dus na uw asielaanvraag) inlichtte over de politieke motieven van de ruzie en de arrestatie van uw broer (CGVS p. 13), dit in tegenstelling met uw eerdere verklaringen. Aangezien (M.) in uw winkel aan het verkopen was op de dag van de arrestatie en hij aanwezig was toen de politie de wapens vond in uw huis, kan niet worden aangenomen dat hij dit cruciale element onvermeld zou laten toen hij u inlichtte over het gebeurde (CGVS p. 13)."

Uit verzoeksters initiële verklaringen blijkt, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, weldegelijk dat M. haar zou hebben ingelicht over het politieke aspect van de ruzie (administratief dossier, stuk 5, p.10). De blote en ongefundeerde bewering dat dit verkeerd zou zijn genoteerd kan bezwaarlijk volstaan om hieraan afbreuk te doen. Hoe dan ook gaat verzoekster met deze bewering volledig voorbij aan de vaststelling dat ook uit haar initiële gezegden omtrent hetgeen L. haar vertelde kan worden afgeleid dat M. haar inlichtte over het politieke aspect van de ruzie. Even verder werd haar immers uitdrukkelijk gevraagd of L. haar nog informatie gaf die zij niet van M. kreeg. Verzoekster maakte in dit kader slechts melding van het feit dat L. haar vertelde dat de boetiek nog steeds gesloten was, dat de politie haar nog zocht en dat L. bij de politie ging informeren naar haar broer. Wanneer nogmaals duidelijk gevraagd

werd of zij de overige informatie over wat er tijdens en voorafgaand aan de arrestatie van haar broer gebeurde allemaal van M. kwam, bevestigde verzoekster andermaal: “Ja, (M.) heeft mij geïnformeerd” (*ibid.*, p.12-13). Desalniettemin wijzigde zij deze verklaringen even verder. Zij beweerde nu, gevraagd wat L. op 5 februari 2015 zei dat zij nog niet wist: “De grond van het probleem. Het politieke probleem”. Zij ontkende voorts eenduidig dat M. haar dit reeds uitlegde (*ibid.*, p.13). Deze laatste verklaring is bovendien niet plausibel. Het is immers niet geloofwaardig dat M. haar van dergelijk cruciaal gegeven niet op de hoogte zou hebben gebracht wanneer hij haar inlichtte over het gebeurde. Waar verzoekster tracht te laten uitschijnen dat M. bij de ruzie niet aanwezig was, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. M. was aanwezig in de boetiek die op hetzelfde perceel en tegen het huis lag waar zij met haar broer woonde en waar de ruzie zich afspeelde. Gelet op deze omstandigheden en op het feit dat de ruzie hoog opliep en tumult veroorzaakte, kan aldus worden aangenomen dat M. op de hoogte was van de ware toedracht achter deze ruzie. Tevens was hij erbij toen de politie de wapens vond en haar broer meenam (*ibid.*, p.10-13).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas en vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen kunnen herstellen.

Het aanhoudingsmandaat bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 8) wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer daar dit stuk een intern document lijkt te zijn dat is gericht aan iedere officier van Justitie en aan iedere agent van de politie en van de publieke macht. Daardoor is het niet aannemelijk dat verzoekster zulk stuk zou kunnen bemachtigen. Daarenboven dringt de frappante vaststelling zich op dat verzoekster in het aanhoudingsmandaat wordt omschreven als man; zij wordt hierin immers omschreven als Mijnheer (“*Senhor*”) en als zoon (“*filho*”) van haar ouders.

De informatie bij het verzoekschrift (*ibid.*, bijlagen 2-7) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente ten terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS